

அவளுக்கு ஒரு நல்ல இடமாக அமைந்து விட்டால், பிறகு ஸ்வேதா திருமணம் வரை நிம்மதியா இருக்கலா மென்று தோன்றியது.

தோட்டத்திற்குச் சென்ற ரியா, தான் வளர்க்கின்ற பூச்செடிகளுக்கு நீர் வார்த்தபடி யோசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

பூத்துக் குலுங்கிய மலர்களைக் கண்டபோது, 'இயற்கையின் படைப்பில் தன்னை வியக்க வைக்கும் வண்ணக் கவிதைகளோ இந்த மலர்கள்' என்று தோன்ற தன்னை மறந்து ரசித்தபடி நின்றிருந்தாள்.

திடீரென்று ராமனாதனின் குரல் அவளைக் கலைத்தது.

"என்ன ரியா.. உன் செடியெல்லாம் என்ன சொல்லுது..?" கேட்டபடி வந்து அவளுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

மெதுவாகத் திரும்பியவள், "அப்பா! நான் யோசிச்சிப் பாத்தேன்.. உங்க மனசு எனக்குப் புரியுது! ஸ்வேதாவும் முக்கியம்.. உங்களுக்கு இந்த 'டைம் கேப்' நிச்சயமா தேவைன்னு என்னால புரிஞ்சுக்க முடிஞ்சது.. உங்க இஷ்டம்ப்பா.." கூறிவிட்டு மெலிதாக முறுவலித்தாள்.

சட்டென்று அவர் முகம் மலர்ந்தது.

"நீ வேற யாரையும் விரும்பலையே... அப்படியே இருந்தாலும் அப்பாகிட்ட பயப்படாம சொல்லுடா.. நான் பேசி முடிச்சி வைக்கிறேன்."

அவள் தலையை வருடியபடி அவர் கேட்க, அந்தப் பாசமும் புரிதலும் அவளை மிகவும் நெகிழ வைத்தன.

"அப்படியெல்லாம் எதுவும் இல்லப்பா.. நீங்க பாத்து முடிவு பண்பைவைத்தான் நான் விரும்புவேன்..."

"சரிம்மா.. நாளைக்கே நான் தரகரைப் பாத்து மாப்பிள்ளை வீட்டுல் வரச் சொல்ல சொல்றேன்... அவங்க முதல்லே வரட்டும்! மாப்பிள்ளைய உனக்கு பிடிச்சிருந்தாதான் மத்த விஷயமெல்லாம் பேசலாம்னு இருக்கோம்" கூறி விட்டு சந்தோஷம் சுமந்த முகத்துடன் உள்ளே சென்றார்.

இயற்கைக்கு மனதை சாந்தப் படுத்துகின்ற குணம் உண்டு என்பதில் ரியாவிற்கு எப்போதுமே நம்பிக்கை உண்டு.

மனம் சலனப் படுகின்ற நேரத்தில், மனதிற்குப் பிடித்த இனிமையான இசையைக் கேட்கவோ, அல்லது அவள் வளர்க்கின்ற செடிகளைப் பார்வையிடவோ சென்று விடுவாள்.

தென்றல் காதலனின் தீண்டலில் நாணிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்த மலர்கள், மௌனமாய் தங்கள் இதழ் விரிக்க ஆரம்பித்திருக்க, அந்த ரம்யமும், பசுமையும், என்றும் போல் இன்றும் அவளுக்குள் அமைதியை மீட்டுத் தந்தன.

மறுநாள் மாலையே வீட்டிற்கு வந்த தரகர், அந்த வாரக் கடைசியிலேயே அவர்கள் பெண் பார்க்க வருவதாகக் கூறினார்.

2



அந்த மாலை நேரம், வெளிச்சத்திற்கு பிரியா விடை கொடுக்க, மெல்லிய குளிர்ச்சியை தனக்குள் சுமந்து வீச ஆரம்பித்திருந்தது தென்றல் காற்று!

ராமனாதனுடைய வீட்டு வாசலை, அழகிய பூக்கோலம், கற்பனைக் கெட்டாத வண்ணப் பூங்காவாய் அலங்கரிக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

இன்று ப்ரியம்வதாவைப் பெண்பார்க்க வருகிறார்கள்.

ராமனாதன், வங்கியில் விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிலிருந்து வெளி வேலைகளை கவனிக்க, சகுந்தலா டிபன் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ரியாவை, ஸ்வேதாவும், சங்கரியும், அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தனர். உடலுடன் ஒட்டித் தழுவின அழகிய கிரேப் சில்க் புடவையும், எளிமையான நகைகளுமே அவளை அஜந்தா ஒவியம் போலக் காட்டின.

வாசலில் கார் வந்து நிற்கின்ற ஓசை கேட்டு, ராமனாதனும், சகுந்தலாவும் அவர்களை வரவேற்கச் செல்ல ஸ்வேதாவும் சங்கரியும், ரியாவைக் கிண்டல் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

மாப்பிள்ளை வீட்டினர் உள்ளே வந்து அமர்ந்ததுமே, மாப்பிள்ளையின் தந்தையே தங்களை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார்.

“நான் ரிஷியோட அப்பா சோமசுந்தரம்! இவ என் மனைவி சிவகாமி. இவர்தான் மாப்பிள்ளை ரிஷிவந்த! இவ என் பொண்ணு வித்யா.. மாப்பிள்ளை சுதாகர்.. என் அக்கா மரகதம்!” என்று முடித்தார்.

ராமனாதனும் தங்கள் குடும்பத்தினரை அறிமுகம் செய்து விட்டு பெண்ணை அழைத்து வரச் சொன்னார்.

அனைவரும், பெண்ணைப் பார்க்கப் போகும் ஆவலுடனிருக்க, எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருக்க வேண்டிய ரிஷி மட்டும் ஏதோ யோசனையுடன் டென்ஷனாக இருந்தான்.

ஹாலில் அமர்ந்திருப்பவர்களை எட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்த ஸ்வேதா, “மாப்பிள்ளை குப்பர்க்கா.. உனக்குப் பிடிக்கும்

பாரேன்!” என்று ரியாவிடம் கிசுகிசுக்க, அவள் மௌனமாக யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

பெண் பார்க்க வருவது இதுவே முதல் முறை என்பதால், ஏதோ ஒரு புதிய உணர்வு அவளை வியாபித்திருந்தது.

அப்போது, உள்ளே வந்த சகுந்தலா, ரியாவை அழைத்துச் செல்ல, அவளைக் கண்டதும் அனைவருக்கும் ஒரு தேவதையே எதிரில் வந்ததைப் போலிருந்தது.

எங்கோ, தன் கவனத்தைப் பதித்திருந்த ரிஷி, சுதாகரின் அழைப்பால், மெல்லத் திரும்பியபோது, ஒரு நிமிடம் அவனால் இமை பிரித்து மூடமுடியவில்லை.

அவன் பிரமிப்புடன் பார்க்கும்போதே, மெல்லிய புன்னகையுடன் நிமிர்ந்த ரியா, தாமரை மொட்டாய் தன் கைகளைக் குவித்து அனைவருக்கும் வணக்கம் கூறினாள்.

சோமசுந்தரத்திற்கும், சிவகாமிக்கும், அந்த நிமிடமே அவள் மீது ஏனோ ஒரு இனம் புரியா ப்ரியம் வந்தது.

சுதாகருக்கும், வித்யாவிற்கும் முதல் பார்வையிலேயே அவளைப் பிடித்து விட, மரகதம் அத்தை கூட பார்வையாலேயே தன் மனதை வெளிப்படுத்தினார்.

ஆனால், திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகும் ரிஷியோ, அவளுடைய அழகு தந்த பிரமிப்பையும் மீறி ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

ப்ரியம்வதாவின் நிலையோ வேறு விதமாய்..!

திருமணத்தில் பெரிதும் ஆர்வமின்றி இருந்தவளை, ரிஷியிடம் ஏதோ ஒன்று சட்டென ஈர்த்தது.

நல்ல உயரமாக, கண்களில் ஒரு விதக் கூர்மை கலந்த அலட்சியத்துடன், மாநிறத்தில், உதட்டிற்கும் மேல் பெரிய



புஷ் மீசையுடன் கம்பீரமாக இருந்தவனை, மனம் தனக்குள் உடனே பதித்துக் கொண்டது.

நேர்ப்பார்வையும், அனாவசிய அலட்டலோ வழிசலோ இல்லாத அவன் பாவனைகளும், அவளுள் புதிதாக ஒரு மாற்றத்தை உண்டு பண்ண, அன்றுதான் புதிதாய் பிறந்தது போல் ஒரு விதப் புத்துணர்வு!

குழந்தையின் கைப் பட்டாம்பூச்சியாய் மனம் படபடக்க, சட்டென்று தலைகுனிந்தவனை, சோமசுந்தரம்தான் அழைத்தார்.

“வா! உக்காரும்மா ப்ரியம்வதா... அழகான பேரு! என்னம்மா படிச்சிருக்கே..” அவர் இயல்பாகக் கேட்கவும், படபடப்பு குறைந்து “பிகாம்” என்றாள்.

“நீ மேல படிக்கணும்னு சொன்னதா தரகர் சொன்னார். நம்ம வீட்டுக்கு வந்தும் நீ படிக்கலாம்... எங்களுக்கு ஒண்ணும் அப்ஜெக்ஷன் இல்லை..”

அவர் சிரித்துக் கொண்டே அவளின் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ற பதிலாய் கூறிவிட, சகுந்தலாவும், சங்கரியும் டிபன் எடுத்து வந்து அனைவருக்கும் தந்தனர்.

“ஏம்மா, இவ்வளவு தினுசா டிபன் செஞ்சீங்க... வெறும் காபி குடுத்தா போதாதா?”

சகுந்தலாவிடம் ஆதங்கத்துடன் கேட்ட ரிஷியின் தாய் சிவகாமி, ரியாவிடம் திரும்பி மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தார்.

“என்னம்மா.. எங்க ரிஷிய நல்லாப் பாத்தியா? உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா? போனமாசம் எங்க சொந்தக் காரங்க கல்யாணத்துல உன்னைப் பாத்தப்பவே உன்னோட அமைதி

யும், அழகும் எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருந்தது.. ரிஷிக்கு இந்த பொண்ணு பாக்கற ஃபார்மாலிட்டிஸ் எல்லாம் பிடிக்காது.. வரவே மாட்டேன்னுட்டான்... முதல் தடவையா உன்னைத்தான் பொண்ணு பாக்க வந்திருக்கான்” வாஞ்சையுடன் கூறினார்.

ஓரக்கண்ணால் மெதுவாக அவனையே பார்த்த ரியா, அந்த நிமிடம் அவனும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து, உடனே தன் விழிகளை பூமியில் பதித்தாள்.

ரிஷியின் பார்வையில், பெண் பார்க்கும் ஆர்வத்தையும் மீறி ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் தெரிய, அது என்னவென்று அவள் யோசிப்பதற்குள், சகுந்தலா அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

தன் அறைக்குள் சென்ற ரியாவை, “அக்கா.. என்னவோ பெரிசா கண்டிஷன் எல்லாம் போட்டே.. இப்ப ஓரக்கண்ணால அவரையே பாத்துட்டிருக்கே? எனக்கென்னவோ இதெல்லாம் சரின்னு படலைப்பா!” ஸ்வேதா கிண்டல் செய்தாள்.

அப்போது குழந்தையுடன் உள்ளே வந்த வித்யா, “எங்க எல்லாருக்கும் உங்களை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு... எங்க அண்ணா மட்டும் சரின்னு சொல்லிட்டா, அப்புறம் உடனே கல்யாணம்தான்! இன்னொரு விஷயம் சொல்லணும்னுதான் நான் முக்கியமா உள்ளே வந்தேன்.. நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கீங்க ரியா!” பாராட்டிக் கூற, ரியாவின் கன்னங்களிரண்டும் அழகாக சிவந்தன.

உடனே குழந்தையை வாங்கிக் கொண்ட ஸ்வேதா, “இந்தக் குட்டிப் பையன் பேரென்னங்க..?” என்று கேட்க, “ஆகாஷ்..” என்றாள் வித்யா.

எந்த வித பந்தாவுமின்றி உள்ளே வந்து அவள் வெளிப் பட்டையாகப் பேசிய விதத்தினால், ரியாவிற்கு அவளை மிகவும் பிடித்தது.

ஸ்வேதாவும், சங்கரியும், ஆகாஷுடன் விளையாட ஆரம்பிக்க, வித்யா அவளிடம் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“இது வரைக்கும் எத்தனையோ வரன் வந்தப்பல்லாம் மறுத்த எங்கண்ணா உங்க போட்டோவைக் குடுத்தப்ப, முதல் தடவையா பொண்ணு பாக்க வரதுக்கு ‘ஓகே’ சொன்னார்.” பெருமையுடன் தன் அண்ணனைப் பற்றிக் கூறினாள்.

“இங்கே மட்டும் என்னவாம்..? அக்காவும் கல்யாணம் வேணாம்.. மேல படிக்கணும், அது இதுன்னா! அப்புறம் அப்பா வற்புறுத்தினதும் தான் ஒத்துக்கிட்டா... என்ன.. மாப்பிள்ளை ஓகேயா? சரியான அழுத்தம்க்கா நீ.. வெளிப்படையா எதையுமே சொல்லாதே!” உதடுகளை சுழித்தபடி சிரித்தாள் ஸ்வேதா.

அப்போது அங்கு வந்த சிவகாமி, “ரிஷியும் சரின்னு சம்மதம் சொல்லிட்டான்.. உங்க பொண்ணைக் கேட்டுட்டு எங்களுக்கு போன்லே சொல்லுங்க... நாளைக்கு ராத்திரி தான் நாங்க ஊருக்கு கிளம்பறோம்.. எங்க எல்லாருக்குமே ப்ரியம்வதாவை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு...” என்றபடி, கையில் கொண்டு வந்திருந்த பூச்சரத்தை ரியாவின் தலையில் குடினார்.

பிறகு அனைவரும் கிளம்பும் போது, “பொண்ணுக்கு சீர் செய்யறதைப் பத்தி, எங்க எதிர்பார்ப்பு என்னன்னு நீங்க கேட்டதா தரகர் சொன்னாரு! உங்களுக்கு என்ன இஷ்டமோ,

அத நீங்க செய்யலாம்! உங்க பொண்ணுக்கு தானே செய்யப் போறீங்க... எங்களுக்கு எந்த எதிர்பார்ப்பும் கிடையாது. ஒரு நல்ல முடிவா சொல்லுங்க” என்றபடி எழுந்து விடை பெற்றார் சோமசுந்தரம்.

அனைவரும் அவரைத் தொடர், ஜன்னல் வழியே ஆர்வத்துடன் நோக்கிய ரியாவை, ரிஷி திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

மனதில் பல கனவுகளுடனும், எதிர்பார்ப்புகளுடமிருந்த ரியாவிற்கு, அவனுடைய பாராமுகம் கூட ஏதோ ஒரு வகையில் பிடித்திருந்தது.

பிறகு, தனியே வந்து பேசிய தந்தையிடம் எப்படிச் சொல்வதென்று திணறிவிட்டு, “உங்க இஷ்டம்ப்பா...” வெட்கத்துடன் கூறிவிட்டுத் தலைகுனிந்து கொண்டாள் அவள்.

அதைக் கேட்ட அனைவரும் மகிழ்ச்சியில் மிதந்து கொண்டிருக்க, ஹோட்டலில் ரிஷி மட்டும் தான் எப்படி இந்த கல்யாணத்திற்கு சம்மதித்தோம் என்று தன்னையே கேள்வி கேட்டபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

திருமணமே தன் வாழ்க்கையில் வேண்டாமென்று இருந்த வனை, யார் திசை திருப்பியது என்ற விடை தெரியாது குழம்பி இருந்தது அவன் மனது.

இருட்டில் நிழலைத் தேடி அலைவது போல் மனம் அலைபாய, ஆழ் மன வெளியில் வேறு நினைவுகளால் அடித்துக் கொண்டிருந்த அனல் காற்று, நெருப்பாய் கண்களில் தெறித்தது.



3



மறுநாள் காலையில், ராமனாதன் மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் தங்கள் சம்மதத்தைக் கூறினார்.

அன்று மாலையில் அனைவரும் கோவிலுக்கு கிளம்பிக் கொண்டிருந்த போது, வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது.

வெளியே வந்து பார்த்தால், சிவகாமியும் வித்யாவும் குழந்தையுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

“வாங்க.. வாங்க” உற்சாகத்துடன் அவர்களை வர வேற்று அமர வைத்த சகுந்தலா, “இப்பதாங்க எல்லாரும் கோவிலுக்கு கிளம்பிட்டிருந்தோம்... நல்ல சகுனம்.. நீங்களும் வந்திருக்கீங்க..” என்றபடி ஸ்வேதாவிடம் கண ஜாடை காண்பித்து காபி எடுத்து வரும்படிக் கூறினார்.

“நாங்க இன்னிக்கு நைட் கிளம்பறோம்... நீங்க சம்மதம் சொன்னதுல எங்களுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்.. ஊருக்குப் போறதுக்கு முன்னாடி எங்க வீட்டு மருமகளைப் பாத் துட்டுப் போகலாம்னு வந்தோம்..”

“அம்மா! நான் ஒண்ணு கேக்கறேன்.. தப்பா நினைச்சிக்கக் கூடாது. சீர்வரிசை நகை எங்க இஷ்டம்னு சொன்னீங்க.. உங்க அளவுக்கு முடியாட்டாலும் நாங்க ஓரளவுக்கு நல்லாவே செய்வோம். ஆனா கல்யாணத்தைப் பத்தி உங்க எதிர்பார்ப்பு என்னன்னு தெரிஞ்சாத்தான் நாங்க அதுக்

கேத்தாப்புல ஏற்பாடு பண்ண முடியும்..” தயக்கத்துடன் கேட்டார் ராமனாதன்.

“உங்க பொண்ணுக்கு செய்யறீங்க... இதுல நாங்க என்னங்க சொல்றது. எங்க குடும்ப வழக்கப்படி நாங்கதான் கல்யாணம் செய்வோம்.. அடுத்த மாசமே நல்ல நாளா பாகக சொல்லி ஜோசியர்கிட்ட கேட்டிருக்கோம். தென்காசியிலேயே கல்யாணத்தை நடத்திடலாம்னு ரிஷியோட அப்பா சொல்லச் சொன்னாங்க..” சிறு புன்னகையுடன் முடித்தார் ரிஷியின் தாய்!

அப்போது, காபியுடன் வந்த ரியா, அவர்களை வரவேற்று காபியைக் கொடுக்க, அவளைத் தன்னருகில் அமர்த்திக் கொண்ட சிவகாமி, ஒரு நகைப் பெட்டியை எடுத்து, அழகான மெல்லிய தங்க நெக்லஸை ரியாவின் கழுத்தில் அணிவித்தார்.

“வித்யாவுக்கும், ப்ரியாவுக்கும் ஒரே மாதிரிதான் வாங்கினோம்.. உடனே கொண்டு போய் குடுத்துடலாம்னு வித்யாதான் சொன்னா.. அதான் வந்தோம்! நீங்க கிளம்புங்க... நாங்களும் ட்ரெயினுக்குக் கிளம்பணும்” என்றபடி எழுந்து விடைபெற்றார்.

பிறகு, மறுமாதமே திருமணத்திற்கு நாள் குறிக்கப்பட, ரியாவை சங்கரியின் துணையுடன் விட்டுவிட்டு தென் காசிக்கு உறவினர்களுடன் சென்று மாப்பிள்ளை வீடு பார்த்து வந்தனர்.

ஸ்வேதா, அந்த ஊரைப் பற்றியே புகழ்ந்து கொண்டிருக்க, ரியாவிற்கும் அந்த ஊரையும், ரிஷியையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை வந்தது.

நாட்கள் நெருங்க நெருங்க, பத்திரிகை கொடுக்கவும், நகைகள், புடவைகள், பாத்திரங்கள் வாங்கவுமே நேரம் சரியாக இருந்தது.

ரியாவின் மனதை ரிஷியின் நினைவுகள் வண்டாய் துளைத்துச் சென்றன... இப்போதெல்லாம் கனவுகளிலும் அவன் வரவுகள் தெரிய ஆரம்பித்திருந்தன.

என்றைக்காவது அவன் போனிலாவது பேசுவானா என்று ஆவலுடன் அவள் எதிர்பார்த்திருக்க, அவனோ ஒரு முறை கூட அவளிடம் பேசவில்லை.

தனக்குள், எத்தனை எத்தனை ஆசைகள், அதிர்வுகள் பாடாய் படுத்துகின்றன.. அவனுக்கு மட்டும் அப்படியெல்லாம் தோன்றாதா என்ற ஏக்கம் ரியாவிற்குள் அதிகமாய்.

திருமண நாளும் வந்துவிட, தென்காசிக்கு சென்ற பிறகு தான் ரியாவிற்கு தெரிந்தது, அது எவ்வளவு அழகான ஊர் என்று!

எங்கு பார்த்தாலும் தெரிந்த பசுமையும், பொங்கிப் பெருகி ஓடிய நதிகளும், தூரத்தே தெரிந்த மலைத் தொடரும், குளிர்ச்சியுடன் தூறிய இதமான சாரல் காற்றும், ரம்யமாக இருந்தன.

அதிகாலையிலேயே திருமணச் சடங்குகள் ஆரம்பித்து விட, ரிஷியிடம் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு வித இறுக்கம் தென்பட்டது. திருமண டென்ஷனாக இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

திருமண அலங்காரத்தில், அரக்கு நிறத்தில் உடலெங்கும் ஜரிகைக் கொடிகள் ஓடியப் பட்டுப் புடவையில், தங்க விக்ரகம் போல் ஒளிர்ந்தாள் ப்ரியம்வதா.

ரிஷியும், பட்டு வேஷ்டி சட்டையணிந்து கம்பீரமான ஆண்மை அழகுடன் தெரிந்தான்.

திருமணம் முடிந்தபிறகு நடத்தப்படுகின்ற மாலை மாற்றும் சடங்கின் போதும், அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்த போதும், எல்லாமே கனவில் நடப்பது போலிருந்தது ரியாவிற்கு!

மாலையின் மறைவில் அவனுடைய சீண்டல்களையோ, கடைக்கண் பார்வைகளையோ எதிர்பார்த்திருந்த ரியா விற்கு, ஏமாற்றமாக இருந்தது.

ஆனால், வித்யாவின் கிண்டலும் கேலியும் அவளைப் பெரிதும் தவிப்பில் ஆழ்த்தி சிவக்க வைத்தன.

சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு, ஆகாஷை ரிஷியின் கைகளில் கொடுத்த வித்யா, “அண்ணி! இதே மாதிரி ஒரு குட்டிப் பாப்பாவை அடுத்த வருஷம் எங்க அண்ணா கையில் நீங்க தரணும்..” என்று கூறி சிரிக்க, ரியா தலை குனிந்து குழந்தையைக் கொஞ்சுகிற சாக்கில் தன் நாணத்தை மறைத்தாள்.

அந்த நிமிடம் அவளை நோக்கிய ரிஷி, அந்த முகத்தில் படர்ந்திருந்த இளஞ்சிவப்பு நிறத்தையே ஒரு கணம் இமைக்காமல் பார்த்துவிட்டு தன் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டான்.

அன்று மதியமே, உறவினர் கூட்டமெல்லாம், வந்த பேருந்திலேயே திருச்சிக்குத் திரும்பிவிட, ஸ்வேதாவையும் அவர்களுடனே அனுப்பி விட்டார் ராமனாதன்.

இரவு வானம், தன் நீல உடையைக் களைந்து, கருநீல உடைக்கு மாறி இருக்க, அது பாரதி பாடிய ‘பட்டுக் கருநீலப் புடவை பதித்த நல்வயிரம்’ என்ற பாடலை ரியாவிற்கு நினைவுபடுத்துவதாய்!



ரிஷியின் வீடு, பெரிய பண்ணை வீட்டைப் போலிருக்க, சுற்றிலும் பெரிய தோப்பு போல் தென்னை மரங்களும், மாமரங்களும் நிறைந்திருந்தன.

அழகிய இரவின் மடியில், பூமியில் ஒளிரும் நிலவைப் போல் அந்த பங்களா ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தென்றல் காற்று இதமான சாரலுடன் வீசிக் கொண்டிருக்க, மலர் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்த மாடியறையில், ஜன்னலருகில் நின்று வெளியே பார்த்தபடி, புருவமத்தியில் பெரும் சுழிப்புடன் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் ரிஷி.

அப்போது கதவு திறக்கப்பட, ரிஷியின் அறைக்குள் ரியாவை பால் செம்புடன் அனுப்பி விட்டு, உறவுப் பெண்களும் வித்யாவும் கதவை மூடிச் சென்றனர்.

உள்ளம் வெகுவாய் படபடத்தபோதும் அதை வெளிக் காட்டாமல் அமைதியாக நின்றிருந்த ரியாவிற்கோ, அப்படியே கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஓடிவிடலாமா என்றிருந்தது.

மெதுவாக நடந்து சென்று ரிஷியின் அருகிலிருந்த டீப் பாயில் பாலை வைத்துவிட்டு, அவன் காலில் விழப்போன ரியாவை அவசரமாகத் தடுத்து நிறுத்தினான் அவன்.

“வேண்டாம்... எனக்கு இந்த கால்ல விழற கல்சர்லாம் பிடிக்கறதில்லை... பொதுவாவே நான் எந்த ஃபார்மாலிட்டீஸும் விரும்பறதில்லை.” என்று கூறிவிட்டு அவளைக் கட்டிலில் உட்காரச்சொல்லியபடி அவனும் அமர்ந்தான்.

மெல்ல அமர்ந்த ரியா, மருதாணியிட்ட தன் விரல்களையே அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் மௌனம் மட்டுமே அங்கு ஆட்சி செய்ய, திடீரென்று எழுந்து சென்று ஜன்னல் வழியே வெளியே தெரிந்த இருட்டை வெறித்த ரிஷி, மெதுவாக அவள்புறம் திரும்பினான்.

“உன்கிட்ட ஒரு விஷயம் பேசணும்.. ஆனா அதை நீ எப்படி எடுத்துக்கப் போறேன்னுதான் தெரியலை...” என்றவனைத் தயக்கத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவன்.

ஜன்னலில் சாய்ந்து, இறுகிய முகத்துடன் இரு கைகளையும் கட்டிக் கொண்டு பேசும் விஷயம்.. அதுவும் முதலிரவில் என்னவாக இருக்கும் என்று அவள் யோசிக்கும் போதே, அவன் பேச ஆரம்பித்தான்.

“நான் ‘பிடெக்’ படிக்கும்போது, என் கூடக் காலேஜில் படிச்ச ஒரு பொண்ணை.. நான் விரும்பினேன்...”

அவன் நிறுத்தியபோது, அவள் மனம் ஒரு கணம் விதிர்ந்துப் போய் சோர்வடைந்தது.

வேகமான மூச்சுடன் நிமிர்ந்து, கண்களில் தவிப்புடன் நோக்கியவளை ஒரு நொடி அதிகமாகவே கூர்ந்தவன், பிறகு பேச ஆரம்பித்தான்.

“அவ பேர் வர்ஷா! அவளும் என்னை விரும்பினா..ம்.. விரும்பினதா நான் நினைச்சேன்.. பிடெக் முடிச்சப்புறம் எங்க பேக்டரியப் பாத்துக்கணும்கிறதுதான் என் லட்சியமே! என் முடிவைப் பத்தி ஆரம்பத்திலேயே அவகிட்ட நான் சொல்லி இருக்கேன்...”

“ஆனா அவளுக்கு வெளி நாட்டில போய் செட்டிலாகணும்னு மனசல ஒரு வெறியே இருந்திருக்கு... அது எனக்குத் தெரியாது.. படிப்பு முடிஞ்சவுடனே தான் அவ எண்ணம் எனக்குப் புரிஞ்சது..”

“என்னையும் தன்னோட வெளிநாட்டுக்கு வரச் சொல்லி வற்புறுத்தினப்ப, நான் மறுத்திட்டேன்... நான் முடியாதுன்ன உடனே மனசை மாத்திக்கிட்டு வேற ஒருத்தரைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டு உடனே யு.எஸ் போயிட்டா...

“என்னோட காதல் எதுல ஆரம்பிச்சதுன்னு தெரியலை.. ஆனா தோல்வியில முடிஞ்சது! என் அப்பாவோட சமைய நான் சுமக்கணும்னு நான் நினைச்சதுதான் என் காதலுக்கு எதிரியா இருந்தது...” ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினான்.

அவன் பேசிய மொழி புரியாதவளைப் போல், ஒன்றும் புரியாமல் மிரட்சியுடன் அவள் விழிக்கவும், “பயப்பட வேண்டாம்.. இப்பவும் நான் அவளையே நினைச்சிட்டிருக்கறதா நினைச்சுடாதே! என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவ அன்னிக்குத் தொலைஞ்சு போனவதான்! என் மனசுல இருந்து அவளைத் தூக்கி எறிஞ்சிட்டேன். இந்த நிமிஷம் நான் அதிகமா வெறுக்கற ஒருத்தின்னா, அது அவதான்...

“ஆனா, அவளால காயப்பட்ட அந்த வடு மட்டும் ரணமா அப்படியே இருக்கு.. அன்னியிலிருந்து எனக்கு பெண்கள் மேல இருந்த நம்பிக்கையே போயிடுச்சு... எந்தப் பொண்ணையும் நம்ப முடியலை.. எல்லாருமே ஒட்டு மொத்தமா ஏமாத்துறவங்களோ.. சுயநலம் பிடிச்சவங்களோன்னு பயம் வருது..” கூறிவிட்டு அவளையே பார்த்தான் ரிஷி.

அவன் பேசி முடிக்கும் வரை, அவளையும், அவனுடைய முகபாவங்களையுமே கவனித்துக் கொண்டிருந்த ரியாவிற்கு, அந்த நிமிடம் அந்த முகமறியா அந்த வர்ஷாவின் மேல் கடும் ஆத்திரம் வந்தது.

எதற்கும் கலங்காதவனாகத் தெரிகின்ற ஒருவனின் மனதை எப்படி காயப்படுத்தி இருக்கிறான் என்ற கோபமும்,

அவனுடைய மனக்காயங்களை, அன்பெனும் மயிலிறகு கொண்டு வருடி ஆற்ற வேண்டும் என்ற ஏக்கமும் எழுந்து மனதை பரிதவிக்கச் செய்தன.

அவள் முகம், அவனுக்கு என்ன புரிய வைத்ததோ, பார்வையைத் திருப்பி, எங்கோ பதித்தபடி பேச்சைத் தொடர்ந்தான் ரிஷி.

“ம்.. பொதுவா பெண்களோட மனசு ரொம்ப ஆழமான துன்னு சொல்லுவாங்க... அது சரிதான்! ஏன்னா, என்னால அத சரியா கணிக்க முடியலையே! வர்ஷாவோட மனசுல இருந்தது எனக்குத் தெரியாம போச்சே! கடைசியிலே தோத்துப் போனது என் காதலும்.. அவளோட பொய் களம்தான்! அதிலிருந்து எனக்கு பெண்களனா பிடிக்கற தில்லை.. அதனாலதான் கல்யாணம்கிற விஷயத்தையே நான் தவிர்த்தேன்..

மெதுவாக நடந்து வந்து அவளெதிரில் அமர்ந்தவன், ரியாவை நோக்கினான், அவள் கண்களில் தெரிந்த பரிதவிப்பை பார்க்க நேருமோ என்று எண்ணியபடி, எங்கோ பார்த்தபடி தொடர்ந்தான்.

“ஆனா, அம்மா என்னைக் கல்யாணத்துக்கு போன வருஷத்துலயிருந்து ரொம்பவே வற்புறுத்த ஆரம்பிச்சாங்க! அப்பாவுக்கு இது தெரியும்.. அதனால அவங்க எதுவும் சொன்னதில்லை...

“அம்மாகிட்ட எத்தனை நாள் மறுக்கறதுன்னுதான் பெண்பாக்க வந்தேன். உன்னைப் பார்த்தவுடனே, ஏதோ ஒண்ணு என்னை சரின்னு சொல்ல வச்சது... நீ படிக்கணும்னு சொன்னது எனக்கு சாதகமா இருந்தது.. நீ நல்லாப் படிக்கலாம்!



“நான் உன்னை எந்த விதத்துலயும் தொந்தரவு பண்ண மாட்டேன். என் மேலப் பாசம் வைச்ச மாதிரி நடிச்சிட்டு, ஒரு நொடியில் தூக்கியெறிஞ்சிட்டுப் போனவ, எனக்குள்ளே இருந்த நம்பிக்கைகளை அழிச்சிட்டா...”

“என் மனசு மாறுமானுனு எனக்கே தெரியலை! என் மனசு உன்னை மனைவியா ஏத்துக்கற வரைக்கும், என் விரல் நுனி கூட உன் மேலப் படாது... அது வரைக்கும் காத்திருக்க உனக்கு இஷ்டமில்லைன்னா, எப்ப வேணாலும் நான் உனக்கு டிவோர்ஸ் தரேன்...”

அவன் முடித்தவுடன் அதிர்ந்து நோக்கிய ப்ரியம் வதாவின் விழிக்கிடையில் துளிர்த்த வைரம் வேகமாக வழிந்து விடைபெற்றது.

அவர்கள் இணைந்த அன்றே பிரிவைப் பற்றி வந்த வார்த்தைகள், அவளை ஒடித்துப் போட்டன.



ப்ரியம்வதாவின் கண்ணீரைக் கண்ட ரிஷியின் முகம், பாறையென இறுகிவிட, தன்னால்தான் எல்லாமே என்ற சுயவெறுப்பும், வேதனையும் அவனை வெகுவாய் ஆக்ரமித்தன.

அவனை எப்படி மாற்றப் போகிறோம். இவனுடைய ரணங்களை எப்படி ஆற்றப் போகிறோம் என்று சலனப்பட்ட மனதை அடக்கிய ரியா, ஒரு முடிவுடன் நிமிர்ந்தாள்.

“ம்... எப்படி சொல்றதுன்னு தெரியலை.. நான் காத்திருப்பேன்.. உங்க மனசு என்னை ஏத்துக்கற வரைக்கும் பொறுமையா இருப்பேன். ஆனா, இது யாருக்கும் தெரிய வேணாம்.. எல்லார் மனசும் வேதனைப்படும்.. அவங்களுக்கு முன்னாடி மட்டுமாவது ஒத்துமையான தம்பதிகள் மாதிரி இருப்போம்.. காலம் எப்பவுமே காயங்களை ஆத்தற சக்தி படைச்சதுன்னு சொல்வாங்க.. பாப்போம்.”

தெளிவும், தீர்க்கமுமாகக் கூறிய ப்ரியம்வதாவையே ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்த ரிஷிக்கு, இவள் எப்படிப்பட்ட பெண்ணோ என்ற தேடலின் முடிவு, இதம் தரும் விதமாக இல்லை.

எதிர்த்து சண்டை போட்டாலாவது வெறுக்கலாம்... எதற்கும் சம்மதமாகத் தலையாட்டுபவளிடம் ஏனோ வெறுப்பு வர மறுத்தது.

ஒரு பெருமூச்சுடன் எழுந்த ரிஷி, அவளைக் கட்டிலில் படுக்கும்படிக் கூறிவிட்டு, அங்கிருந்த சோபாவில் படுத்துக் கொண்டான்.

தனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது என்று நொந்த மனதுடன் படுத்த ரியா விடியும் போதுதான் உறங்கவே ஆரம்பித்தாள்.

காலையில் கண்விழித்த ரியாவிற்கு, முதலில் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

அன்றைய விடியல் ஒவ்வொருவரையும் வெவ்வேறு விதமான மன நிலையில் விழிக்க வைத்தது.

இரவு நடந்ததை நினைத்தால் ஒரு நீண்ட கனவு போலிருந்தது. தான் எங்கிருக்கிறோம் என்பது உணர்ந்து திரும்பினால், ரிஷி அங்கு இல்லை.

சோம்பலுடன் எழுந்து, ஒரு புறமிருந்த கதவைத் திறந்தால், அங்கு ஒரு பெரிய அறை, கம்ப்யூட்டர் எல்லாம் வைக்கப்பட்டு அலுவலக அறை போல் தெரிந்தது.

எதிர்ப்புறமிருந்த கதவைத் திறந்தால், ஒரு பீரோவும், ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிளும், அவளுடைய பெட்டிகளும் அந்த அறையில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

யோசனையுடன் திரும்பி அறைக்குள் வந்தபோது, லுங்கி அணிந்தபடி வெற்று மார்புடன் தலை துவட்டிக் கொண்டிருந்தான் ரிஷி.

அவனைப் பார்த்தாலே தன் வசமிழந்து விடும் உள் ளத்தைக் கட்டுப் படுத்தியபடி வேறு புறம் திருப்பிய போது, அவள் வரவை உணர்ந்து ரிஷி திரும்பினான்.

“உன்னோட ரும் அது... இந்தப் பக்கம் என்னோட ஆபீஸ் ரும்... உன் திங்ஸ் எல்லாம் அங்க வச்சிருக்காங்க.. பாத்ரூம் இங்கே இருக்கு..” என்று கை காட்டிவிட்டு தன் வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

அவளும் குளித்துவிட்டு வந்து தன் அறையில் கூந்தலைக் காய வைக்கும் போது, அறைக்கதவு தட்டப்பட்டு வித்யாவும் சகுந்தலாவும் நுழைந்தனர்.

அவர்களைக் கண்டதும் என்ன கேட்பார்களோ என்ற பயத்தில் அவள் தலைகுனிந்ததும் ஒரு வகையில் நல்ல தாகிப் போனது.

“அண்ணிக்கு வெக்கத்தைப் பாத்ரூம்களா? என்னண்ணி.. எங்க அண்ணா என்ன சொன்னார்? எங்ககிட்ட எல்லாம் சொல்ல மாட்டீங்களா?” கிண்டலுடன் இழுத்தாள் வித்யா.

இவளுடைய அண்ணன் கூறியதை எல்லாம் சொன்னால், இவள் முகம் எப்படி மாறும் என்ற நினைவில் தனக்குள்ளேயே மெதுவாக சிரித்துக் கொண்டாள் அவள்.

ஆனால் சகுந்தலா மட்டும் பெண்ணை கவனித்து விட்டு “என்ன ரியா...? நான் சொன்ன மாதிரி மாப்பிள்ளை மனசு கோணாம நடந்துக்கிட்டியாம்மா?” வித்யா சென்ற பிறகு மெதுவாகக் கேட்டார்.

“அவர் மனசுப்படிதான் நடந்துக்கிட்டேன்... அவருக்கு எது சந்தோஷமோ அதுமாதிரிதான்மா இனிமே இருப்பேன்..” என்றவளுக்குப் பின்னலிட்டு தயார்செய்து, அழைத்துக் கொண்டு சென்றார் சகுந்தலா.

தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்தவுடன் ரிஷியைக் காணாமல், அவள் கண்களில் தெரிந்த தேடலைப் புரிந்து கொண்டவர், “நாங்க வரும்போது தான் மாப்பிள்ளை கீழே போனார்...” என்றபடி அழைத்துச் செல்ல, ரியாவின் இதழ்களில் ஒரு வறண்ட முறுவல் கசிந்தது.

கீழே ஹாலில் முக்கியமான உறவினர்கள் அனைவரும் இருந்தனர். அவளைக் கண்டதும் ஆவலுடன் எழுந்து வந்த ராமனாதன் ரியாவின் கைகளை வாஞ்சையுடன் பற்றிக் கொண்டார்.

எப்போதுமே அவருக்குப் பிரியம்வதா என்றால் கொள்ளைப் பிரியம்.. அவளை விட்டு இன்று பிரிந்து செல்ல வேண்டுமே என்ற நினைவில் அவர் கண்கள் கலங்கின.

அவருடைய பார்வை மகளின் முகத்தை தவிப்புடன் ஆராய, கையில் பூச்சரத்துடன் வந்த வித்யா, அதை ரியாவின் தலையில் குடிவிட்டு அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.



தங்கள் உறவினர்களுக்கெல்லாம் அவளை அறிமுகப் படுத்த, அன்று முழுவதும் ஆகாஷ்டன் விளையாடியதிலும், உறவினரின் வருகையாலும் வேகமாகப் பொழுது சென்றது.

மதியம், சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு ராமனாதனும் சகுந்தலாவும், அவளை விட்டுப் பிரியும் போது, அடக்க மாட்டாமல் கண்ணீர் வந்தது.

மாப்பிள்ளையிடம் சென்ற ராமனாதன், "என் பொண்ணு பொறுமையானவதான் மாப்பிள்ளை! ஆனா, தெரிஞ்சோ, தெரியாமலோ ஏதாவது தப்பு செஞ்சிட்டா நீங்க எடுத்துச் சொன்னா புரிஞ்சிப்பா! அவ சந்தோஷமா இருக்கணும்... எனக்கு அது போதும்!" கண்கள் கலங்கக் கூறியபோது, அவர் கைகளைப் பிடித்து ஆதரவாக அழுத்தி, தெரிய மூட்டுகின்ற ஒரு புன்னகையுடன் விடை கொடுத்தான் ரிஷி.

மனம் சோர்ந்து போயிருக்க, உடனே மாடிக்கு வந்த ரியா, தன் அறையிலேயே ஒரு போர்வையைத் தரையில் விரித்து அதில் உறங்கிப் போனாள்.

பிறகு, நண்பர்களுடன் பேசி அனுப்பிவிட்டு அறைக்கு வந்த ரிஷி அவளைக் காணாமல் திகைத்து, மெதுவாக அவளுடைய அறைக் கதவைத் தட்டிவிட்டு எட்டிப் பார்த்த போது, சிறு குழந்தை போல் உறங்கியவளை ஆராய்ந்தது ரிஷியின் பார்வை!

அதில், அதீதமான அமைதியும், வெகுளித்தனமும் தெரிய, மனதினுள் ஏதோ தோன்றவும், கதவை மெதுவாக சாத்தி விட்டு வந்து படுத்தான் அவன்.

சப்த அருவிகளால் நிறைந்திருந்த வீட்டில், அவனுடைய அறை மட்டும் ஒலிப்பிரசவங்களின்றி மௌனமாய் ஏசி சப்தத்தை மட்டும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த நிமிடம், அவனுக்கும் தனிமை மிகவும் தேவையான ஒன்றாய்! பல யோசனைகள் மனதில் பொங்கிப் பிரவகிக்கும் நதியாய் கரை புரண்டன.

அன்று மாலையில், தயங்கியபடி தன் அறையிலிருந்து வெளியில் வந்தவளை, உறங்காமல் அறையின் விட்டத்தை சிவந்த கண்களால் வெறித்திருந்த ரிஷியின் உருவம் ஈர்த்தது.

மனதின் தனிமை குலைக்கப்பட்டதும், சிந்தனைச் சரங்கள் அறுபட, "ஒரு நிமிஷம்..." என்று அவளை நிறுத்திய ரிஷி, அவனுடைய அலுவலக அறையைக் காட்டி "அங்கே என் டேபிள்லே போன் இருக்கு.. உன் அப்பா, அம்மாகிட்ட எப்ப பேசணும்னு தோணுதோ அப்பப் பேசலாம்... ஃபீல்... ஃப்ரீ.. ஓகே!" என்றான்.

மெல்லத் தலையசைத்தப்படி, "தேங்க்ஸ்" என்றவளுக்கு இதுவரை அவன் தன்னைப் பெயர் சொல்லி அழைத்த தில்லை என்ற எண்ணம் மனதில் விரவிப் பரவியது.

கீழே சென்றபோது, ஹாலில் வித்யாவுடன் ஆகாஷ் இருக்க, அவனுடன் விளையாட ஆரம்பித்தாள் அவள்.

மழலையில் சிரித்துக் கொண்டும், பேசிக் கொண்டு மிருந்த குழந்தையை இறக்கி விடவே மனமின்றி கொஞ்சியதில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

அப்போது அங்கு வந்த ரிஷியும், இயல்பாக அவளருகில் அமர்ந்து ஆகாஷை கொஞ்சத் துவங்க, அவனுடைய அருகாமை ரியாவிற்குள் ஒரு விதப் பதட்டத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஆடிக்காற்றில் அகப்பட்ட சிறு சிறகாய் மனம் சட சடத்தபோது, "அண்ணா! அண்ணியக் கொஞ்சணும்னு

ஆசையா இருந்தா, நேராவே அத செய்ய வேண்டியது தானே? அதுக்கு ஏன் என் பையனை துணைக்கு அழைச்சிக்கறீங்க" என்று வித்யா கேலி செய்ய, சுதாகரும் அப்போது அங்கு வரவும், அந்தச் சூழலே கிண்டலும் கேலியுமாய் இனிதே மாறியது.

"ஏன் ரிஷி? அடுத்த வாரக் கடைசியில நம்ம வீட்டுக்கு விருந்துக்கு வாங்களேன்... அப்பா, அம்மா கேக்க சொன்னாங்க" சுதாகர் கேட்டான்.

"அம்மாகிட்டதான் கேக்கணும்.. அடுத்த சண்டேன்னு பார்த்தா எதுவும் ப்ரோக்ராம் இல்லை. நான் ஃப்ரீதான்! ரிஷி கூறியவுடன், "என்ன ரிஷி.. இப்பவும் உங்க அம்மாவைக் கேக்கணும்கறீங்க.. உங்களுக்கு பாஸ் வந்தாச்சு. அவங்க கிட்டக் கேளுங்க.. அவங்க தான் 'ஓகே' சொல்லணும்" என்று கேலி செய்தான் சுதாகர்.

ரியாவிடம் திரும்பியவன், "என்ன.. உனக்கு ஓகே தானே..?" என்று கேட்க, "இந்த ஆகாஷ் கூட இருக்கற துன்னா, டபுள் ஓகே.. ஏன் கண்ணா.. அப்படித்தானே?" என்றபடி அவனை முத்தமிட்டான்.

ஒரு நிமிடம் அவளையே ஆச்சர்யத்துடன் கூர்ந்த ரிஷிக்கு அவள் தன்னுடைய குழந்தையை கையில் சுமந்தால் எப்படியிருக்கும் என்ற எண்ணம் உடனே வந்தது.

அப்போது வித்யாவின் குரல் நடுவில் புகுந்தது.

"அண்ணா! நாங்க எல்லாரும் இங்கதான் இருக்கோம். ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னா, அதுக்குன்னு இப்படியா சரண்டர் ஆவாங்க.. அண்ணி முகத்தையே பாத்துட்டு தவம் இருக்கீங்க.."

அவள் பேச்சின் பொருள் உணர்ந்து வேகமாக நிமிர்ந்த ப்ரியம்வதாவின் பார்வை ரிஷியின் விழிகளை சந்தித்ததும், அதன் கூர்மையைத் தாங்க முடியாமல் உடனே தழைந்தது.

ரியாவின் மனம் படபடத்து முகம் சிவந்து விட, உடனே அவள் ஆகாஷைத் தூக்கிக் கொண்டு விலகிச் செல்ல, அதைக் கண்ட ரிஷியின் முகம் உடனே சுருங்கி இறுகியதையும், அதில் பெரும் ஏமாற்றம் வந்து போனதையும் ரியா கவனிக்கவில்லை.



அன்றிரவு, தங்கள் அறைக்குள் அவள் தயக்கத்துடன் நுழைந்த போது, படுக்கையில் சாய்ந்து ஏதோ புத்தக மொன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்த ரிஷி, அவளைக் கண்டதும் எழுந்தான்.

"உனக்கு அந்த ரூமிலே ஒரு கட்டிலைப் போட சொல்லி யிருக்கேன். நாளைக்கு ரெடியாகி வந்துடும்... இன்னிக்கு ஒரு நாள் இங்கேயே படுத்து அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்க! நான் சோபாவில் படுத்துக்கறேன்."

அவள் மறுத்துக் கூற எண்ணுவதற்குள், அவன் அலுவலக அறைக்குள் சென்றுவிட, இன்று ஒருநாள் தானே என்று படுத்தவளுக்கு உறக்கம் வரவில்லை.

மனம் ஏனோ சோர்வடைந்து தத்தளிக்க, திருமணம் முடிந்த மறுநாளே இப்படித் தனிமையில் தவிக்க நேரிடுமென்று அவள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.



ரிஷி தன்னை இந்த அளவு பாதிப்பான் என்று முன்பு யாராவது கூறியிருந்தால், அவள் சிரித்திருப்பாள்.

அந்த வர்ஷாவின் மேல் இனம் புரியாத கோபம் வர, ரிஷி தன்னை விரும்பினால் எப்படி இருக்கும் என்று ஏக்கமாய் எண்ணியது மனது.

ஏதோ ஒரு வித சுக ராகம் மனதில் காவியமாய் படர்ந்து, இதயத்தை வருடி, அவள் நினைவுகளை ஆழமாகப் பதித்திருந்தன.

மனதில் பல எண்ணங்களுடன் உறங்கியவள், ரிஷி அறைக்குள் வந்து ஆராயும் விதமாக அவளையே நோக்கியதையோ, பிறகு ஒரு பெருமூச்சுடன் சென்று படுத்ததையோ அறியவில்லை.

அதிகாலையில் எழுந்து அவள் குளித்து தயாராகி வந்தபோது அலுவலக அறையிலிருந்த போன் அடித்தது.

ரிஷியின் தூக்கம் கலைந்து விடக் கூடாதே என்று அவசரமாக சென்று போனை எடுத்தால், ராமனாதன்தான் பேசினார்.

“ரியா.. எப்படிடா இருக்கே? நேத்து லேட்டா வந்து சேர்ந்தோமா.. அதான் டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாம்னு பேசலை... சந்தோஷமா இருக்கியாம்மா? திரும்பி வரப்ப எல்லாம் உங்கம்மா ஒரே அழகை! இந்தா... அவகிட்டப் பேசு!”

பிறகு அவர் பேசிய போது குரல் கம்மி இருந்தது. ஸ்வேதாவுடனும் பேசி விட்டுப் போனை வைத்தாள் அவள்.

அந்த ஞாயிறன்று திருச்சியில் ரிசப்ஷன் வைத்திருந்தார் ராமனாதன். சனிக்கிழமை இரவு முதல் வகுப்பில் ரயிலில் அவர்களுக்கு டிக்கெட் பதிவு செய்திருந்தார் அவர்.

சோமசுந்தரத்திற்கு அலைய முடியாதென்பதால், ரிஷியையும், ரியாவையும் அழைக்க ராமனாதன் சனியன்று காலையிலேயே வந்து விடுவதாகக் கூறியிருந்தார்.

எல்லாவற்றையும் மனதில் அசை போட்டபடி வெளியில் வந்த ரியா, எழுந்து அமர்ந்திருந்த ரிஷியைக் கண்டதும், “அப்பா, அம்மா உங்களை ரொம்ப விசாரிச்சதா சொல்லச் சொன்னாங்க.. ஸ்வேதா கூடக் கேட்டா! சனிக்கிழமை காலையில் அப்பா வரேன்னார்..” மலர்ச்சியுடன் கூறினாள்.

அவளையே யோசனையுடன் பார்த்த ரிஷி, “உனக்கு அவங்களோடு தங்கணும்னு விருப்பமிருந்தா தங்கிட்டு வா.. நான் வேணா திரும்பி வந்திடறேன்...” என்றான் மெதுவாக.

“இல்லை.. நீங்க அடுத்த வாரம் வித்யாண்ணி வீட்டுக்குப் போகலாம்னு ப்ளான் பண்ணி இருக்கீங்களே.. அதை எனக்காக மாத்த வேண்டாம்... நான் வந்திடறேன்..”

இயல்பாகக் கூறிவிட்டுச் செல்பவளையே, அவன் விழிகள் தொடர்ந்தன.

நேரே சிவகாமியிடம் சென்றவன், “நான் ஏதாவது வேலை செய்யணும்னா சொல்லுங்கத்தை... செய்யறேன்” என்றான் முறுவலுடன்!

“ம்.. முதல்லே நீ என் பையனை கவனிச்சிக்கணும்.. அப்புறம் வயசான் காலத்துல எங்களை சுறுசுறுப்பாக் கறதுக்கு பேரப் பிள்ளைங்களை பெத்துத் தரணும்!”

“அத்தை.. நான் அதக் கேக்கலை.. பூஜை வேலை.. வீடு களீன் பன்றது.. இது மாதிரி சின்னச் சின்ன வேலையை யாவது செய்யலாம் இல்லையா?”

“கொஞ்ச நாள் போகட்டும்.ப்ரியா! சமையலுக்கும், மேல் வேலைக்கும் தான் நம்ம வீட்டுல ஆள் இருக்கே! முதல்லே உனக்கு இந்த வீடு நல்லாப் பழகட்டும்.. பூஜை வேலை கூட இப்ப செய்ய வேண்டாம்.. ரெண்டு நாள் போகட்டும்..”

“அப்ப என்னதான் செய்யறது.. பொழுதே போகலை அத்தை!”

“ம்.. கல்யாணமான புதுசில பொழுது போகலைன்னா எப்படி? முதல்லே, நீ இந்த காபியைக் குடிச்சிட்டு, ரிஷிக்கும் எடுத்துட்டுப் போய் குடு!” என்று அனுப்பி வைத்தார்.

வீட்டிலிருந்த உறவினர்கள் சென்றிருக்க, மரகதம் அத்தை மட்டும் தங்கியிருந்தார்.

ஏனோ அவர் ரியாவைப் பார்த்த பார்வையே வித்தியாசமாக தெரிய, காபியை எடுத்துச் சென்று ரிஷியிடம் கொடுத்து விட்டு, ஜன்னலின் அருகே நின்று தானும் பருக ஆரம்பித்தாள் ரியா.

வெளியே, தோட்டமும், தூரத்தில் தெரிந்த மலைத் தொடர்களும், இதமான சீதோஷண நிலையும், தென்னந்தோப்பின் சலசலப்பு சப்தமும் ரம்யமாக இருந்தன.

ஒரு நாள், நடந்து சென்று இந்தப் பண்ணையை சுற்றிப் பார்க்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

பின்புறம் நின்று அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த ரிஷி, “என்ன.. எங்க ஊர் உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா? இந்தப் பண்ணையை சுத்திப் பாக்கணும்னு ஆசையா இருக்கா..? நாளைக்குக் காலையிலப் போகலாம்..” என்று கூறி, அவளுக்குள் சிறு அதிர்வை ஏற்படுத்தினான்.

“ம்..” என்று தலையசைத்தபோது, தான் நினைத்தது இவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது.. இவன் என்ன என் மனதைப் படிக்கும் வாசகனோ என்ற ஆராய்ச்சி மனதில் வந்தது.

அருகில் வந்திருந்தவனுடைய ‘ஆஃப்டர் ஷேவ் லோஷனி’ன் மணம், நாசியை மென்மையாக வருடி ஒரு புதுவித உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

அன்று முழுவதும், ஆகாஷுடனே பொழுது கழிய, அன்றிரவு வித்யா ஊருக்குக் கிளம்பினாள்.

ஏனோ, அந்தக் குழந்தையை விட்டுப் பிரிய ரியாவிற்கு மனமே இல்லை.

ரிஷி அவர்களுடன் ஸ்டேஷனுக்குச் செல்ல, பெரிய வர்களுக்குப் பால் எடுத்துக் கொண்டு போய் கொடுத்தாள் அவள்.

“நீ ஏம்மா இதையெல்லாம் செய்யறே? அந்த ரேவதிப் பொண்ணு என்ன பண்றா?” சோமசுந்தரம் கேட்டார்.

“இல்லை மாமா.. அவங்க தான் எடுத்துட்டு வந்தாங்க.. நான் தான் கேட்டு, அவங்ககிட்டிருந்து வாங்கிட்டு வந்தேன்... சும்மாதானே இருக்கேன் மாமா! அப்புறம், நீங்க சாப்பிட வேண்டிய மாத்திரைங்கல்லாம் எங்கே இருக்குன்னு சொல்லுங்க.. நான் எடுத்துட்டு வரேன்..”

“வேணாம்மா.. அதை எடுத்துட்டு வருவா..” என்ற போது மரகதம், தட்டிலிருந்த ஆப்பிள் துண்டுகளை சாப்பிட்டபடி அங்கு வந்தார்.

“ஏம்பப்பா! அந்தப் பொண்ணுதான் செய்யட்டுமோ சிவகாமி பாவம்... எத்தனை நாள்தான் செய்வா? அவளுக்கும்



இங்கே என்ன வேலை இருக்கு.. சம்மாவே இருந்தா, உடம்பு துருப்பிடிச்சிப் போயிடும்” நக்கலாகக் கூறினார்.

சட்டென்று நிமிர்ந்த சோமசுந்தரம், “அக்கா.. இது எங்க வீடு! ப்ரியா என் மருமக.. அவளை எப்படி நடத்தணும்னு எனக்குத் தெரியும். நாளைக்கு நீ ஊருக்குக் கிளம்பணுமே.. துணி எல்லாம் அடுக்கி வைக்கிற வேலை இருக்கும்.. அதைப் பாரு!” என்றார் கூர்மையுடன்.

அவர் முகம் சுளித்தபடி எழுந்து செல்ல, என்ன மாதிரை.. எப்போது சாப்பிட வேண்டுமென்று தெரிந்து கொண்டு எடுத்து வந்து தந்தாள் ரியா.

பிறகு, அவர்கள் மூவரும் பொதுவான விஷயங்களைப் பற்றிய பேச்சிலும், ரியாவைப் பற்றி அறிவதிலும் இயல்பாக ஆழ்ந்து விட, அவர்களிடையே ஒரு வித அன்போன்யமும், புரிந்து கொள்ளுதலும் ஏற்பட ஆரம்பித்தது.

அப்போது வித்யாவை ரயிலேற்றிவிட்டு வந்த ரிஷி, அவர்களுடைய இயல்பான ஒட்டுதலைக் கண்டவுடன், ஏனோ ஒரு நிமிடம் அந்த வீட்டில் தன்னையே அந்நியனாக உணர்ந்தான்.

ஆனால் மறுகணமே இயல்பாகி, தந்தையருகில் வந்து அமர்ந்து பேச ஆரம்பித்தான்.

“வித்யாவையும், மாப்பிள்ளையையும் ரயிலேத்தி விட்டாச்சு.. போய் சேர்ந்தவுடனே போன் பண்ணேன்னாங்க!” என்றான்.

“சரிப்பா! வித்யாவும், ஆகாஷும் போனதும் ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தது... ஆனா, ப்ரியா இருக்கிறது அந்தக் கவலையை பாதியா குறைச்சிடுச்சி.. ரொம்ப அன்பான,

அனுசரனையான பொண்ணா நம்ம ப்ரியாவை சம்மந்தி வீட்டில் வளர்த்திருக்காங்க...”

ரியாவைப் பற்றி பெருமையும், மகிழ்ச்சியுமாகப் பேச ஆரம்பித்தார் சோமசுந்தரம்.

புகுந்த வீட்டிற்கு வந்த இரண்டாவது நாளே, தங்கள் குடும்பத்துடன் அன்பாகப் பழகி, அவள் இயல்புடன் பொருந்திப் போனதைப் பற்றி அவர் ஆர்வத்துடன் கூற, ரியாவிடம் திரும்பிய ரிஷி, கண்களாலேயே அவளுக்கு நன்றி கூறினான்.

பிறகு பேசிக் கொண்டிருந்த போது, “மரகதம் அத்தை ஏதாவது சொன்னா, அதைப் பெரிசா எடுத்துக்காதம்மா! அவங்க பொண்ணை ரிஷிக்கு கல்யாணம் செஞ்சுக் கலைன்னு அவங்களுக்கு ரொம்ப மனவருத்தம்.... அதான் அப்படிப் பேசுனாங்க..” என்றார் சிவகாமி தாழ்ந்த குரலில்!

“புரியுதத்தை... நான் அவங்க பேசினதை தப்பா எடுத்துக்கலை.. அவங்களுக்கு ஏதோ கஷ்டம்.. அதை வார்த்தையாக் கொட்டிட்டாங்க... பரவாயில்லை...! ஆனா, மாமா எங்கவீட்டு மருமகன்னு என்னை விட்டுக் கொடுக்காமப் பேசினாங்க பாருங்க.. அதுவே எனக்கு பிடிச்சிருந்தது.. ஒரு பலம் மாதிரி இருந்தது..”

வெளிப்படையாகவும், புரிந்து கொள்ளும் தன்மையுடனும் பேசிய ரியாவை, சிவகாமியின் மனம் மிகவும் பாராட்டியது.. ரியாவின் மேல் இனம் புரியாத பிடிப்பும் வர, தங்கள் தேர்வு தப்பாகவில்லையென்று மனதிற்குள் மெச்சிக் கொண்டார் அவர்.

6



ப்ரியம்வதாவையே ஓரக்கண்ணால் கவனித்துக் கொண் டிருந்த ரிஷிக்குள், புதிதாய் ஒரு சலனம்!

பிறகு இருவரும் தங்களின் அறைக்குச் சென்றபோது, தன் அறைக்கு செல்லத் திரும்பியவளை நிறுத்தினான் ரிஷி.

“தேங்க்ஸ்.. அப்பாவுக்கு சட்டுன்னு யாரையும் பிடிக்காது.. அப்படி பிடிச்சிப் போயிட்டா, அவங்க நிச்சயம் நல்லவங்களாத் தான் இருப்பாங்க! அப்பா, அம்மாவுக்குப் பிடிச்ச மாதிரி.. அவங்களுக்கு சந்தோஷம் தரும் விதமா நடந்துக்கிட்ட துக்கு ரொம்ப நன்றி! எனக்காக நீ ரொம்பவே கஷ்டப் பட் றேன்னு நினைக்கிறேன்..” அழுத்தமான குரலில் முடித்தான்.

சட்டென்று நிமிர்ந்தவள், “நான் எதையும் பெரிசா செஞ்சிடலை. நீங்க சொன்ன மாதிரி கஷ்டப்படவும் இல்லை! இயல்பா எல்லார்கிட்டயும் எப்படி இருப்பேனோ, அது மாதிரித்தான் இருக்கேன்.. மத்தபடி நீங்க நன்றியெல்லாம் சொல்ற அளவுக்கு நான் எதுவுமே பண்ணலை! அதோட, எனக்கு அவங்க ரெண்டு பேரையும் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு!” கூறிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் சென்றாள்.

அந்த நொடி, அவள் மீது முதன் முறையாக ஒரு வித மரியாதை உணர்வு எழுந்தது.

பொதுவாகவே, சிவகாமியையும், வித்யாவையும் தவிர, பெண்களில் வேறு ஒருவருமே அவனுடைய நன்மதிப்பைப் பெற்றதில்லை.

ஆறுவருடங்களில் முதன் முறையாக, தான் மட்டுமே இன்று அவனுடைய மரியாதைக்குரியவளாக இருப்பதை ப்ரியம்வதா அறியவில்லை.

அவன் கூறியதையே எண்ணியபடி, புதிதாய் போடப் பட்டிருந்த கட்டிலில் சென்று அவள் படுத்துக் கொள்ள, அந்த மெத்தை மென்மையாக அவளை உள் வாங்கிக் கொண்டது.

படுத்தவுடனே, அவள் மனதில் ஆயிரம் எண்ணங்கள் அலைமோதின.

மனதளவில், அவன் தன்னை அந்நியப்படுத்தியிருப்ப தால் தான், தன்னுடைய இயல்பான நடவடிக்கைகள் கூட அவனுக்கு பெரிதாகத் தெரிவது புரிவதாய்..!

ஆனால் சோமசுந்தரத்தையும், சிவகாமியையும் யாராலும் வெறுக்க முடியாதென்று தோன்றியது.

தன்னிடம் அன்புடனும், அக்கறையுடனுமிருப்பவர் களை, நேசிக்க மட்டுமே முடியுமென்பதும் புரிந்தது.

ரிஷி, என்னதான் நினைத்தாலும், தான் அவனுக்காக நடிப்பதாகவே எண்ணினாலும், தன் இயல்பிலிருந்து முரண் படக்கூடாதென்ற முடிவுடன் உறங்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்ததும், சிவகாமியிடம் கேட்டுக் கொண்டு, தோட்டத்திற்கு சென்று பூக்களைப் பறித்து எடுத்து வந்து பூஜையறையில் சூடிவிட்டு சமையலறைக்கு வந்தாள்.

அங்கு சிறிது நேரம் உதவி செய்துவிட்டு வந்தபோது, காபி குடித்துக் கொண்டிருந்த சோமசுந்தரம், “தோட்டத்தை சுத்திப் பாத்தியா ப்ரியா? இந்தக் காலை நேரத்துல ரொம்ப அழகா இருக்கும்..” என்று அனுப்பி வைத்தார்.



தோட்டத்திற்கு சென்ற ரியாவின் மனதை, இயற்கை அன்னை முழுவதுமாக ஆக்ரமித்துக் கொண்டாள்.

பூமியின் மௌனம் கலைத்து பறவைகள் பட்டிமன்றம் நடத்த ஆரம்பித்திருக்க, மலர்கள் புத்துணர்ச்சியுடன் முகம் மலர்த்தி சிரித்துக் கொண்டிருந்தன.

அந்த நிமிடம், யாரோ தன்னை உற்றுப் பார்க்கின்ற உணர்வு எழ, சுற்றிலும் சென்று அவள் பார்வை உயர்ந்தது.

மாடியறையின் ஜன்னலிலிருந்து அப்போது அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், அவள் தன்னை கவனிப்பதை உணர்ந்ததும், தானும் கீழே வருவதாக சைகை காட்டினான்.

இதுபோல் அவனுடன் இணைந்து இயற்கையை இயல்பாக ரசிக்க முடியுமாவென்ற யோசனையுடன், அங்கு காத்திருந்த போதுதான், மரகதம் பேசுவதை அவள் கேட்க நேர்ந்தது.

"சிவகாமி! புதுசா வந்திருக்கிற மருமகளுக்கு ரொம்ப இடம் குடுத்துடாதே! அப்புறம், உன்னை செல்லாக் காசாக்கிடுவா! இவளுங்களை எல்லாம் வைக்க வேண்டிய இடத்துல வைக்கணும்.. முதல்லேயே தட்டி வச்சா தான் அடங்கி இருப்பாளுங்க.. உன்னோட புருஷன் இப்பவே அவளுக்கு வக்காலத்து வாங்கறான்! நான் என் மருமகளை ரிங்மாஸ்டர் மாதிரியில்லே ஆட்டி வச்சிட்டிருக்கேன்.. என்கிட்டக் கத்துக்க!" கனத்த குரலில் கூறினார்.

அதற்கு, சிவகாமி என்ன சொல்லப் போகிறாரோவென்று பயத்துடன் மூச்சடைக்கக் காத்திருந்த போது, மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

உடனே "அப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடாதுக்கா! ப்ரி யாவும் எனக்கு வித்யா மாதிரித்தான்! தன் வீட்டு மனுஷங்

களை எல்லாம் விட்டுட்டு நம்மளையே நம்பி வந்திருக்கற பொண்ணை, நாம தானேக்கா பாசமாப் பாத்துக்கணும்.. நாம ஆசையா இருந்தா, அவங்களும் பாசமா இருக்கப் போறாங்க.. நம்ம பொண்ணு அவங்க மாமியார் வீட்டில் நல்லா இருக்கணும்னு நாம நினைக்கிற மாதிரிதானே, சம்பந்தி வீட்டிலயும் நினைப்பாங்க.." மென்மையாகக் கூறினார் சிவகாமி.

மரகதத்தின் வார்த்தைகள், அவள் மனதில் பெரும் விதிர்ப்பை ஏற்படுத்தினாலும், சிவகாமி கூறியதைக் கேட்டவுடன், மனது பெரும் இதமானது.

மற்றவர்களைப் பற்றி நல்லதாகவே நினைக்காமல், எப்போதும் குறை கூறியபடி இருக்கும் அவரை நினைத்தால், என்ன பெண்மணி இவரென்ற ஆயாசமும், கோபமும் உள்ளே படர்ந்தன.

உடனே வேகமாக அவள் உள்ளே வந்து சோமசுந்தரத் துடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, ரிஷி கீழே வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும், "என்னப்பா ரிஷி.. ப்ரியாவை அழைச்சிட்டு போய் பண்ணையெல்லாம் சுத்திக் காண்பிக்க வேண்டியதுதானே?" சோமசுந்தரம் கேட்டார்.

தான் வருகிறேன் என்று கூறியும், அதை மதிக்காமல் உள்ளே வந்து, தன் தந்தையுடன் அவள் பேசிக் கொண்டிருந்தது, அவனிடம் சீற்றத்தை வரவழைத்தது.

"ம்.. அவ வந்தா அழைச்சிட்டுப் போறேன்.." ஆர்வமில்லாத வணைப் போல் அவன் கூறியதுமே, அவன் கோபம் புரிந்தது.

மரகதத்தின் வார்த்தைகளுக்கு வடிகால் தேடி தான் உள்ளே வந்ததை மறைத்து, "நான் ரெடி.. உங்களுக்காத்

தான் வெயிட் பண்ணினேன்... போகலாம்" என்று எழுந்தாள் அவள்.

தோப்பிற்கு சென்றபோது, அங்கு கவிந்திருந்த மௌமையான வெளிச்சமும், அந்த சூழ்நிலையின் குளிர்ச்சியும், ரியாவிற்கு மிகவும் இதமாய்..!

தென்னந்தோப்பு முடிந்து மாந்தோப்பு வர, எல்லா மரங்களும் தங்கள் மடியில் காய்களை பசுமையுடன் சுமந்து கொண்டிருந்தன.

ரிஷியிடம், தனக்கு ஒரு மாங்காய் வேண்டுமென்று கேட்க அவளுக்கு கூச்சமாக இருந்தது.

அவள் யோசனையுடன் திரும்பியபோது அவள் விழிகள் அவளிடமே பதிந்திருந்தன.

ஒரு காயைப் பறித்து கைக்குட்டையில் துடைத்துவிட்டு, "மாங்கா வேணும்னா, வெளிப்படையா கேக்க வேண்டியதுதானே? அதுக்கு ஏன் இவ்வளவு தயக்கம்..?" என்றபடி அவளிடம் கொடுத்தான்.

தன் மனதில் ஓடுகின்ற எண்ணங்களை அவன் அப்படியே வாசித்து விடுவது பதட்டத்தை ஏற்படுத்த, இறுகிப் போய் நின்றவளுக்கு தன் முகம் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் முகம் என்பது தெரியவில்லை.

"என்ன யோசனை பரியம்வதா..? எல்லா கிட்டயும் இயல்பா இருக்கற நீ என்கிட்ட மட்டும் ஏன் வித்தியாசமா நடந்துக்கறே..? மாங்கா சாப்பிடலை..?"

அவன் கேட்ட வார்த்தைகள் எதுவுமே அவள் மனதில் பதியவில்லை.

முதன் முதலாக, அவனுடைய உதடுகளில் தன் பெயர் உச்சரிக்கப்பட்டது, அவளுக்குள் மெலிதான வீணையின் நாதம் போலக் கேட்டது.

கனவு கலைந்து நிமிர்ந்த ரியா, ஒரு மரத்தில் சோம்பலாக சாய்ந்தபடி, அவளையே நோக்கிக் கொண்டிருந்த ரிஷியைக் கண்டதும் "சாரி.. போகலாமா..?" என்றாள்.

வேகமாக முன்னால் வந்து, திரும்பிய அவள் கையைப் பற்றித் தடுத்தவனுடைய கரம் இரும்பாக இருந்தது.

என்னவென்று புரியாத ஒரு விநோத உணர்வு, அவளை ஆட்கொள்ள, "ப்ளீஸ்..." என்ற முணுமுணுப்புடன் தன் கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் அவள்.

"என் கேள்விக்கு பதிலே வரலையே.. அதான்!" என்றபடி சட்டென்று அவள் கையை விட்டு விட்டாள் ரிஷி.

அவன் கேள்வி அவளுக்குள் நெருடலாய் உட்புக என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியவில்லை.

"வேறு யாரும் என்னருகில் வரும்போது, என் உணர்வுத் தந்திகள் இவ்வளவு வேகமாக மீட்டப்படுவதில்லை.. வேறு யாரும், ஒரு பார்வையிலேயே என் இதயத்தை புரட்டிப் போட்டதில்லை.. வேறு யாரும் ஒற்றைத் தொடுகையில் என்னை இந்த அளவு பலவீனப்படுத்தியதில்லை" என்று எப்படி அவளிடம் கூறுவதென்ற தவிப்புடன், மௌனமாக இருந்தாள் ரியா.

அவளுடைய கெஞ்சும் பார்வையும், அந்தத் தொடுகையும், ரிஷியையும் மிகவும் பாதித்திருந்தன.

ஒரு மலரின் மௌமை அந்தக் கைகளில் தெரிய, அப்போதுதான் புதிதாய் பூத்த ஒரு பூவைப் போல் நிற்பவளை



எந்த விதத்திலும் நோகவிடக் கூடாதென்ற உறுதி, அந்த நிமிடம் மனதில் வந்தது.

பிறகு, இருவருமே தோப்பை மௌனமாக சுற்றிப் பார்த்த படி வர, அவரவர் மனதை ஆராய்ந்தபடியே சென்றதால், காட்சிகள் ரியாவினுள் பெரும் பதிவுகளை ஏற்படுத்த வில்லை.

வீட்டிற்கு வந்தபோது, மரகதம் ஊருக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

“நல்லா சுத்திப் பாத்தியாம்மா?” என்ற சிவகாமியிடம் தலையசைத்து விட்டு தன் அறைக்கு சென்றாள் அவள்!

ஏனோ, மனதின் படபடப்பு அடங்கவே வெகு நேரமானது.

அன்று மாலை, தானே டிபன் செய்வதாகக் கூறியவள், குக்கரி கிளாஸில் பயின்றிருந்த மஷ்ரூம் கிரேவியும், பன்னீர் வறுவலும் தயார் செய்து வைத்துவிட்டு சப்பாத்திக்கு மாவு பிசைந்து வைத்தாள்.

பிறகு, சோமசுந்தரம் அவளை ‘செஸ்’ விளையாட அழைக்க, அவளும் ஆர்வத்துடன் விளையாட ஆரம்பித்தாள்.

அவருடன் விளையாடும் போது, தன் அப்பாவுடன் கழித்த பொழுதுகள் சட்டென்று நினைவில் படர்ந்தன.

சோமசுந்தரத்திடமும், தந்தையைப் போன்ற ஒரு வித ஒட்டுதலும், பாசமும் வந்தது.

பாதி விளையாட்டின் போதே ரிஷியும் வந்துவிட, இயல்பாக வந்து அவளருகில் அமர்ந்தவன், அவளுக்கு பதிலாக விளையாடி ரியாவை ஜெயிக்க வைத்து விட்டான்.

“ப்ரியா.. இனிமே நீ மட்டும்தான் விளையாடணும்.. இதென்ன கிரிக்கெட்டா? சப்ஸ்டிடியூட் வெச்சு விளையாடறதுக்கு..?” சோமசுந்தரம் கேலி செய்தார்.

அப்போது அங்கு வந்த சிவகாமி, “என் பையன்கிட்டத் தோத்துட்டிங்களா? உங்க மாமா எப்பவுமே இப்படித் தாம்மா.. ரிஷிகிட்டத் தோத்துப் போயிடுவார். அவன் தோத்துப் போறதை இவராலத் தாங்க முடியாது. சின்ன வயசில இருந்தே இப்படித்தான்!” பெருமையுடன் கூறினார்.

“ஓஹோ.. இப்பதான் எல்லாம் புரியுது! மாமா பாவம்.. போனாப்போகுதுன்னு விட்டுக் கொடுத்தா, இவர் என்னவோ தானே ஜெயிச்சிட்ட மாதிரி காலரைத் தூக்கி விட்டுக்கறாரு! நான் எப்பவுமே மாமா கட்சிதான்ப்பா!”

ரியா சலுகையுடன் கூறவும், சூழ்நிலையே கலகலப்பானது.

“அம்மா, ‘ஸேம் சைட் கோல்’ போட்டு என்னை மாட்டி விட்டுட்டாங்க!” என்று கூறிவிட்டு இரு கைகளையும் விரித்து, தோளைக் குலுக்கியபடி எழுந்த ரிஷியின் பின்னாலேயே டிபனைக் கொடுத்து அவளையும் அனுப்பி வைத்தார் சிவகாமி.

அவளைக் கண்டதும், அவன் இயல்பான கேலியுடன் புருவத்தை உயர்த்த, “அத்தைதான் கொடுத்தனுப்பினாங்க..” சிறு முறுவலுடன் டிபனைக் கொடுத்தான்.

“மதியானம் உன்னை பேக்டரிக்கு அழைச்சிட்டுப் போக லாம்னு பாத்தேன் நீ ரெஸ்ட் எடுத்திட்டுருந்தே.. நாளைக்கு வரியா?”

“சாரி! நாளைக்கு நான் வர முடியாது... அதை சுமங்கலிப் பிரார்த்தனைக்கு ஏற்பாடு செஞ்சிருக்காங்க... சனிக்கிழமை வரவா?” ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

“இல்லை.. அன்னிக்கு உங்க அப்பா வந்திடுவாங்களே! நாம ஊருக்குப் போயிட்டு வந்தப்புறம் போகலாம்” என்று கூறிவிட்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

பிறகு கீழே வந்தவன், சோமசுந்தரம் சீக்கிரமே சாப்பிட்டு விடுபவர் என்பதால் சப்பாத்தி செய்ய ஆரம்பித்தான்.

அவர் சாப்பிடும்போதே அங்கு வந்த ரிஷி, “என்னம்மா..? இன்னிக்கு ‘பன்னீர் ஃப்ரை’ ரொம்ப நல்லாயிருந்தது. எந்த ஹோட்டல்லேருந்து ஆர்டர் பண்ணினீங்க?” என்றபடி மேசையில் இருந்ததையும் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

“ஹோட்டல் ப்ரியம்வதா.. தென்காசியிலப் புதுசா ஆரம்பிச்சிருக்காங்க” சிரிக்காமலே கூறினார் சோமசுந்தரம்.

“சும்மா கிண்டல் பண்ணாதீங்க! உனக்குப் பிடிக்கும்னு சொன்ன உடனே ப்ரியாதான் செஞ்சா!” என்றார் சிவகாமி.

சப்பாத்தியுடன் வந்தவனைப் பார்த்து, “நீயா செஞ்சே...?” ரிஷி வியப்புடன் கேட்க, கூசத்ததுடன் ஆமாமெனத் தலையசைத்தான் அவள்.

“என்ன ரிஷி? எப்படி என் மருமக.. இவ்வளவு நாள் உங்கம்மா நம்ம ரெண்டு பேரையும் நல்லா ஏமாத்தியிருக்கா! அதெல்லாம் ஹோட்டல்ல்தான் செய்வாங்கம்பா! இந்த மஷ்ரூம் சாப்பிட்டுப் பாரு! அப்புறம் ஹோட்டல் பக்கமே போக மாட்டே!” தன் மனைவியைப் பார்த்தபடி கேலியாகக் கூறினார்.

சிவகாமியும் சிரித்துக் கொண்டே, “நான்தான் இப்போ ப்ரியாகிட்ட எல்லாத்தையும் ஒப்படைச்சிட்டேனே.. இனிமே

உங்களுக்கு எது வேணுமோ, அவகிட்டக் கேளுங்க! அதுக்காக அப்பாவும் பையனும் அவளை கிச்சன்லேயே போட்டு வாட்டி எடுத்துடாதீங்க!” அவர் சலுகையுடன் கூறியது, ரியாவிற்கு பெரும் இதமாய்!

இந்த அருமையான தம்பதிக்கு மகனாகப் பிறக்க, ரிஷி கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

பிறகு, இரவு டின்னர் சாப்பிடும்போது, “இதெல்லாம் எங்கே கத்துக்கிட்டே..?” ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டான் ரிஷி.

“குக்கரி கிளாஸிலக் கத்துக்கிட்டேன்... ஆனா, அதை, அம்மா மாதிரியெல்லாம் எல்லா சமையலும் ருசியா செய்யத் தெரியாது!” மென்மையாகக் கூறிவிட்டுப் புன்னகைத்தான்.

சின்னப் பெண்ணாக இருந்தாலும், தன்னை விட்டுக் கொடுக்காமல் அவள் பக்குவமாகப் பேசியது சிவகாமியை மிகவும் கவர்ந்தது.

மறுநாள், சுமங்கலி பூஜைக்காக அரக்கு நிறப்பட்டுப் புடவையில் உற்சவச்சிலை போல் தயாரான ரியா, பூஜை விமரிசையாக நடந்து முடிந்ததும், பிரசாதத்தை எடுத்துக் கொண்டு மாடிக்கு சென்றாள்.

சிவகாமி கூறியிருந்தபடி, ரிஷியின் கால்களில் விழுந்து, நமஸ்கரித்தபோது, உடனே ரிஷி வேகமாகப் பின்னடைந்தான்.

“நோ! எனக்கு இந்த ஃபார்மாலிட்டிஸ் எல்லாம் பிடிக்காதுன்னு அன்னிக்கே சொன்னேனே! மத்தவங்க மேல மரியாதை மனசல இருந்தாப் போதும்.. அதோட, அப்பா அம்மாவுக்கு எதிர்லே கணவன் மனைவியா நடிச்சாப் போதும்.. தனியறையில் எதுக்கு? மனசு விரும்பாத